

Een pleidooi voor kwartaalrapportages

Historisch gezien werd het ritme van handel en economie bepaald door zogeheten "quarter days". In Engeland waren dat Lady Day (25 maart), Midsummer Day (24 juni), Michaelmas (29 september) en Kerstmis (25 december). Voor landeigenaren waren dit momenten van inkomsten, maar voor schuldenaren vooral dagen van afrekening. De grimmige lading van deze dagen is inmiddels verdwenen, maar een zekere spanning rond "het kwartaal" is gebleven zeker voor bestuurders die hun resultaten moeten presenteren.

Op 5 mei 2026 stelde de Amerikaanse financiële toezichthouder SEC voor om beursgenoteerde bedrijven toe te staan nog maar halfjaarlijks te rapporteren. Als argument worden onder meer burn-out onder executives en de kortetermijnfocus van kwartaalrapportages genoemd.

Toch legt dit voorstel een fundamentele misvatting bloot. Het zijn namelijk zelden de topbestuurders die het zware, uitvoerende werk van rapportages doen; die taak ligt bij gespecialiseerde teams en vaak bij junior analisten. Zoals veel analisten ben ik zelf ook begonnen met rapportagewerk en nog steeds is het een belangrijk onderdeel van mijn werk. Ik begrijp dus goed waar de roep om minder rapporteren vandaan komt: het proces is vaak omslachtig, handmatig en tijdrovend.

Maar juist deze inefficiëntie heeft een belangrijke functie. Voor junior analisten is het een cruciale manier om het bedrijf echt te leren begrijpen. Voor aandeelhouders biedt het transparantie. En ook voor het management zelf levert het waardevolle inzichten op in de eigen organisatie. Rapporteren is daarmee geen administratieve last, maar eerder een vorm van organisatorische zelfreflectie.

Voor buitenlandse beleggers zoals Nederlanders die aanzienlijk deel van het kapitaal geïnvesteerd in de VS hebben is dit een belangrijk risico. Kwartaalrapportages en de daaropvolgende pers- en analistencalls zijn vaak een van de weinige consistente momenten om vragen te stellen en een goed beeld te krijgen van de bedrijfs-

ontwikkeling. Minder frequente rapportage betekent minder informatie, en dus minder vermogen om kapitaal snel en accuraat toe te wijzen. Onderzoek van Arif en De George (2018) laat bovendien zien dat minder informatie vaak leidt tot meer onzekerheid en grotere prijschommelingen rond rapportagemomenten. Meer regelmatige rapportage kan dienen als risicobeperking door spanningen te spreiden en markten beter geïnformeerd te houden. Daarmee heeft frequente rapportage een stabiliserend effect.

Het argument dat kwartaalrapportages kortetermijndenken aanwakkeren, overtuigt mij ook niet. In Europa (en het VK) is halfjaarlijkse rapportage al meer dan een decennium de norm, maar kortetermijndenken is hier nog springlevend. Sterker nog, veel Europese bedrijven kiezen er vrijwillig voor om toch elk kwartaal te rapporteren. Mijn verwachting is dat dit zo blijft voor grote, gevestigde ondernemingen (zie het CFA Institute-rapport van Singh en Peters, 2019), terwijl kleinere Amerikaanse bedrijven mogelijk minder frequent gaan rapporteren. Ik vrees dat dit een risico vormt, omdat het kan leiden tot meer ondoorzichtigheid en tot een tweedelige markt, waarin vaker rapporterende bedrijven makkelijker kapitaal aantrekken, terwijl minder frequent rapporterende bedrijven achterblijven. Een tweede-orde risico is dat kapitaal zich verder concentreert bij grote, gevestigde ondernemingen, waardoor kleinere bedrijven in de schaduw blijven. Kleine bedrijven hebben moeilijker toegang tot meer groeikapitaal als zij ervoor kiezen om niet regelmatig te rapporteren.

De SEC wijst ook op de afname van het aantal beursgangen, mede door regeldruk en compliancekosten. Dat is een valide punt, maar de verschuiving van publieke naar private markten is onderdeel van een bredere structurele trend. Toch blijft de publieke markt de norm voor brede beleggersparticipatie, en mikken veel private bedrijven op termijn alsnog op een beursnotering.

De kernvraag is dan ook niet of we moeten rapporteren, maar hoe we dat slimmer en efficiënter kunnen doen zonder de informatieve basis van kapitaalmarkten te verzwakken.

De oplossing ligt dus niet in minder rapportage, maar in betere rapportage. Rapportages moeten minder omslachtig, minder handmatig en minder tijdrovend worden. Hierin kan AI dienen als hulpmiddel om risico's en foutgevoelige delen op te vangen. Door deze gerealiseerde efficiëntie krijgen zowel analisten als bestuurders meer ruimte om waarde toe te voegen aan het bedrijf.

En als het gaat om langetermijndenken, dan ligt die verantwoordelijkheid uiteindelijk vooral bij de politiek. Zij moeten de kaders en visie bieden; kapitaal zal volgen. Minder transparantie zou in dat licht een stap achteruit zijn.

Namens de commissie risicomanagement,
Keshav Bhatt

